

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ТРИМАТА ЛОВЦИ
НАРОДНА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Имаше едно време трима ловци — двамата брадати, единият — безъ брада. Тръгнаха тия ловци да стрелятъ дивечъ. Цѣлъ день ходиха напраздно. Най-сетне, привечерь гръмнаха една яребица. Накладоха огънь. Стоплиха вода, попариха яребицата, оскубаха ѝ перушината. Свариха я. Тогава дойде мжчнотията: какъ да я раздѣлятъ? Яребицата е само една, а пѣкъ тѣ — трима.

Брадатитѣ предложиха:

— Хайде да дадемъ яребицата на тоя отъ насъ, който най-дълго изтрае, безъ да каже нито една дума.

— Добре, — съгласи съ голобрадатият.

Седнаха до огъня и млъкнаха. Минаха часъ, два, три — никой не отваря уста. Само се гледатъ въ очитѣ. По едно време голобрадиятъ присегна и измъкна яребицата отъ тенджерата. Посоли я. Разчекна я и започна да лапа. Той яде, а брадатитѣ мълчатъ. Когато изяде цѣлата яребица, брадатитѣ скочиха и нададоха викъ:

— А бе, ти какво направи?

— Изгубихте облога, приятели. Ето, че вие проговорихте първи. Нѣма защо да се сърдите. Яребицата се пада на мене, споредъ условието.

Брадатитѣ наведоха глави.

На втория день пакъ нарамиха пушкитѣ и тръгнаха по къра. Въ една долчина издебнаха два гължба. Попариха ги, оскубаха имъ перушината, свариха ги въ тенджерата и седнаха да си ги раздѣлятъ. Но, какъ да ги дѣлятъ? Гължбитѣ само два, а пѣкъ ловцитѣ — трима. Най-сетне, следъ дълги препирни, единият отъ брадатитѣ рече:

— Да оставимъ тази ноцъ гължбитѣ въ тенджерата и да легнемъ да спимъ. Който отъ тримата сънува най-хубавъ сънь — той ще вземе и двата гължба. Съгласни ли сте?

— Съгласни сме, — рекоха другитѣ двама и легнаха край огъня.

Настана ноцъ. Огънятъ полека почна да гасне. Голобрадиятъ захърка мжжката, а брадатитѣ не смѣха да заспятъ: тѣ си биеха умоветѣ, кой какъвъ сънь да измисли. Призори, надвещени отъ съня, и тѣ задрѣмаха.

На другия день, когато всички се дигнаха, голобрадиятъ се обади:

— Хайде, разказвайте сега сънищата си!

Първиятъ, съ най-дългата брада, заговори:

— Сънувахъ чудесенъ сънь. Присъни ми се, че съмъ се превърналъ на крилатъ конь. На раменетѣ ми израстли криле, на краката ми — сребърни копита, а на шията ми — златна грива. Че като разтърсихъ гривата си, че като тропнахъ съ кракъ и се дигнахъ къмъ небето — за мигъ прелетѣхъ цялата равнина. На другия край ме срещна единъ чуденъ юнакъ. Той бързо се метна на гърба ми и азъ полетѣхъ пакъ къмъ небето. Дигнахъ се толкова високо, че ми се зави свѣтъ и се пробудихъ.

Вториятъ брадатъ се обади:

— Хубавъ ти е съньтъ, ала моятъ е още по-хубавъ. Азъ пъкъ сънувахъ, че съмъ самиятъ чуденъ юнакъ. Като те видѣхъ, че идешъ къмъ мене, метнахъ се на гърба ти и хванахъ златната ти грива. Хайде сега на небето! Че отъ тамъ пъкъ отидохме на месечината. Тъкмо въ туй време, гледамъ — двата гължба летятъ край месечината. Подгонихъ ги азъ, бре тукъ, бре тамъ, цѣла нощъ скачахме отъ звезда на звезда, но не можахъ да ги хвана. Най-сетне се ядосахъ и се събудихъ.

Заговори най-сетне голобрадиятъ:

— Ахъ, братя, какви хубави сънища сте сънували! Кжде ще се мѣря азъ съ васъ! Сънувамъ азъ, че стоиме тримата до огъня. Не щѣшъ ли — единиятъ отъ васъ се превърна на крилатъ конь и почна да тропа съ кракъ. Въ туй време пъкъ другиятъ се превърна на чуденъ юнакъ и скочи върху гърба на крилатия конь. Дигнахте се къмъ небето. Азъ гледахъ нагоре, гледахъ, докато ми се изкриви вратѣтъ. И, когато изчезнахте отъ очитѣ ми, стана ми много мъчно и горчиво заплакахъ. Сетне си рекохъ:

— Тѣ вече никога не ще се върнатъ. И изядохъ гължбитѣ. Изядохъ ги на сънь. Честна дума!

Брадатите скочиха:

— Не може да бжде! Какво приказвашъ?

Но, когато бръкнаха въ тенджерата, тѣ намѣриха само коститѣ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.